TOPLANMIŞ SEVGİ ÖLÜLERİ

HÜSEYİN ALEMDAR

ŞİİR

BROY

TOPLANMIŞ SEVGİ ÖLÜLERİ HÜSEYİN ALEMDAR

BROY YAYINLARI: 11
İlkyapıtları Dizisi: 1

Kapak Düzeni
FERİT ERKMAN

birinci basım: nisan 1986

HÜSEYİN ALEMDAR

TOPLANMIŞ SEVGİ ÖLÜLERİ

ŞİİR

BROY ŞİİR YAYIN MERKEZİ

BROY YAYINLARI

SUNU YERİNE

Ayrılıklarla başladı şiirim; acılarla
çoğalttım acımı. İnsancıl ve barışçıl
yüzlerde serinlendi acım. Sekizlik,
onaltılık, yirmibirlik ölümlere yollandım
ak hüzünlerle. Sokaklarda bıraktığım
yüreğim oldu geceyarıları...

Okurum, hep şiirini yazdıysam acının
bağışla!.. Bu can, bu yürek varken bende
şiirini yazacağım umut ve kavganın da.

Umut ve kavganın da!..

Hüseyin Alemdar

BENİM ANAM HEP AĞLARDI

Benim anam hep ağlardı.
Ekmek kırıntıları atardı
karda seken serçelere
ve ağlardı.
Ezanı duyardı
ve ağlardı.
Çiçekleri sulardı
ve ağlardı.

A. Kadir

Sevgili anama,
gözü yaşlı tüm analara...

Fotoğraf: Fikret Otyam

Annem annem
yüzünün kırlarına çağır beni
her acıyı denedim bu kentte, her acıyı
girdiğim her sokakta buluştum hüznümle
rıhtımlara astım kanlı resmimi
kendi ellerimle
sokaklara tükürmeye başladım ciğerlerimi

Annem annem
göğsünün uçurumlarına çağır beni
kimselere söyleme — ben yorgun ve yaralı —
sokaklarda bırakıyorum çiçekleri ve acıyı
ah acıyı ve çiçekleri
artık taşıyamam beni tartan bu yüreği

Annem annem
denizlerin kasırgası yanaşmak üzere ayaklarıma
kanlı denizlerin!

(1984)

8 YARALI

Yüzüm yaşama kırgın
yüreğim yaralı şimdi
— dağlarda hüznün rüzgârı —
uçuşur gider yalnızlığım
kör bir kuş esrikliğinde
kırlangıç zamanı ardıçlara

Yaralı bir kuştur şimdi o
zoraki yükselir
taş kovuklarına

Dönüp gelir delice bir kuş
kanatlarını yaşama çırparak
— dağlarda hüznün şarkısı —
uçuşur gelir yalnızlığım
ak kanatlı bir kuş duyarlığında
güvercin zamanı harmanlara

Yarası savmış bir kuştur şimdi o
iner sessizce
konar yüreğime.

(1981–1985 [1985])

"Ölüm ilen ayrılığı tartmışlar
Yarım dirhem ağır gelmiş ayrılık"

— Kim gider yanık bir türküyle gurbete
Kim ayrılır yüreğine taş bağlar da sıladan

Ey ana ben gittim yanık bir türküyle gurbete
ben taş bağladım yüreğime
ozanım diye ilk önce

Yüreğimle yüklendim ayrılığı
gördüm ki yüklerin en ağırı

— Kim girer incehasta bir insanın koluna
Kim her sabah tabutlara girer cami önlerinde

Ey ana ben girdim incesayrı bir insanın koluna
tabutlara
ozanım diye ilk önce

Hüzünlerimle yüklendim ölümü
gördüm ki yüklerin daha yeğniği.

(1983)

Yalnızım diyorsam yalandır!
annemin elleridir
yüzümdeki kara gölgeyi aralayan
sekiz numara kardeşimdir
eskiyen oyuncaklarıyla oynayan
yokolan çocukluğumu isteyen benden

Yalnızım diyorsam yarısı yalandır!
ablamın hüznüdür yanıbaşımda oturan
yüreğini yaban sevilerle talan eden
körpe acı bir sevinin yazıntılarıdır
masamın üstündeki kağılardan kanayan

Yalnızım diyorsam düpedüz yalandır!
babaannemdir soluk fotoğrafta gülümseyen
bakışlarında serçeler uçuşan
öz ve öz babamın yüzüdür
hergün kapanmaz bir defter gibi açılan

Yalnızım diyorsam gerçekten yalnızım
henüz çıkmadan sokağa
çoğaltmak için sevincimi
yüzümü gölgeler kentin perdeleri.

(1984)

Bir çocuğa ağladım
en çok gözlerini sevdiğim bir çocuğa
elinden tutup pazarlarda gezdirdim ilkin
birlikte gevrek simiti sevdik onunla
gemilere el salladığımız çok oldu
Kabataş önlerinde
ansızın yitirdim o çocuğu
dövündüm.

Bir çocuğa ağlıyorum
en çok hüzünlerini sevdiğim bir çocuğa
yitirmiştim, çıkmaz sokaklarda buldum onu
sevindim
açtı karnını doyurdum üçüncü sınıf bir lokantada
gömleği de eskimişti bir de gömlek aldım
ucuzluk pazarından
ayırmadım ellerimi ellerinden, korkuyordum
yitireceğimden.

Bir çocuğa ağlıyorum
en çok ellerini sevdiğim bir çocuğa
gözyaşlarımla büyüdü, her acıya uzandı elleri
hep aynı yangının gizini taşıdı bir suçlu gibi
Fatoş adında bir cana tutuldu
sevgi ölüleri kundaklanan acılarevinde
alınlardaki karayazgıları akyazgılarla
sağaltmayı sevdi

O çocuk ki akşamları benimle oturur sofraya
geceleri benimle uyur şimdi.

(1985)

12 BEKLE PENCEREDE

Kente iniyorum camlarına gölge düşmüş
pencerelerden
sevinçler dondurulmuş bir okul çocuğunun gözlerinde
hüzün ve acıları göğsünden sarkıyor esmer bir adamın
paslı kilitler vurulmuş karşı yüreklere açılan kapılara

pencereleri değil tüm kapıları da açsanız
sığmam ki bu yürekle bu kente

Kentin değil çiçeklerin rengini unuttum, yüzünü
sevdiklerimin
ey çiçekçi! hangi renk gül giderdi acılarevindeki
sevgiliye
ey postacı! zarfın hangi yüzüne yazılırdı adresi
alıcının
bağışlayın her ikiniz de bağışlayın
edindiğim yeni kimliğim de sorulmadan
nasıl kaçılır ki bu yürekle bu kentten

Ne çabuk değişti bu kent bu insanlar
ey kent bekçisi!
paslı kilitlerin paslı anahtarlarını kıran
bu gece kaçacağım bu yürekle bu kentten

Bu kentten bu yürekle!..

(1983 – 1984[1984])

Susmalarıma aldırma
annemi düşünüyorum
yüzünü
yağmurlu karanlıklarda yıkayan
"Bana oğullarımdan fayda yok"
diyen annemi.

Susmalarıma aldırma
kardeşimi düşünüyorum
saçlarını
hüzünle tarayan
onyedisinde evlenen
onsekizinde boşanan
kardeşimi.

Susmalarıma aldanma
belki de yarını düşündüğün yok benim kadar
belki de
başını güneşe tuttuğun yok benim kadar
hiç gereği yok aslında sana söylememe—
İnan kuşlar çoğaltıyorum alnımda

Susmalarıma aldanma sakın
penceremi yarına açmam çok yakın!

(1985)

14 kuşlu bir çocuğun kuşsuzluğu:
YAVRU KUŞ

Kanatları gelişmeden
salıverdik kuşumuzu
o gün-bugün dönmedi evimize
yırtıcı kuşlar parçalamadan
bulalım kuşumuzu

Ah yavru kuşum!..

Anne, şimdi nasıl dönebilirim ki sessizliğe
kuş çarşısına çevirmelisin
evimizi.

(1984)

Sevinçlerine el konulmuş kentlerde yaşıyorum
kötü sözediyorlar benden
saçlarını okşadığım sarışın çocuklara
en hüzünlü anlarımda omuzuma konuyor
yaralı bir serçe
zor sığıyorum sokaklara!

Kuşlarına kurşun sıkılmış kentlerde yaşıyorum
saçlarıma dökülüyor kanlı kuş kanatları
her kanlı bir kanat kanlı bir bıçak
kanlı bir nefesle geçiyorum
bir sokaktan diğer bir sokağa

Karanfillerine kırağı çalınmış kentlerde yaşıyorum
ey zaman bilgini bilmiş ol
gündoğumu ile günbatımı dondurulduu
sevdanın ne karasını ne de akını arama
bu tek kesit yaşamda
ellerime tutuşturuluyor
kundaklara sarılı kırmızı gül ölüleri

Anne, unuttum mu sanıyorsun
senin hüzünlerin bile gülümserdi
her uçurum başlarında
söyle şimdi nasıl dönebilirim ki sana
— Ey oğul, hayırsız oğul gittinde gider oldun...

Her gündoğumu kentler tutukluyor beni
tutukluyum
anla!..

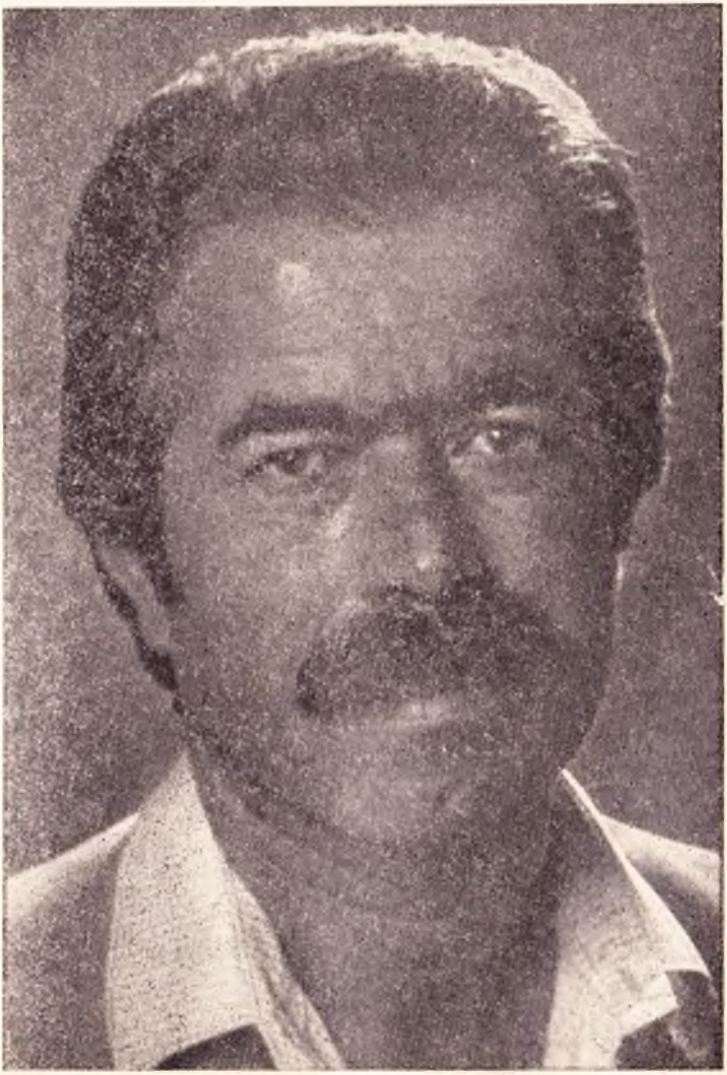
(1985)

O AKŞAM
NOSZTALGİA KAHVESİNDE

Aynı kentte yaşadıkları halde
konuştukları halde aynı dili
üçü bir araya gelmiş değildi
ben Budapeşte'ye gitmeden önce

Kemal Özer

Düşüp kalktığım
yanıp acıdığım canlara...

Abdülkadir Bulut

Pencerelere yakın oturdum
görebilmek için alnımdaki gökleri
ekmek kırıntıları attım güvercinlere
kuş kanatlarına düştü yüreğim
alnımdaki göklere uçtu güvercinler

Kapılara yakın dikildim
çağırabilmek için acıları sokaktan
canım diyebilmek için yeni bir cana
canevimde konukladım acıları
canlar tokalaştı benimle

Sokaklara yakın yürüdüm
bulabilmek için yitik gölgemi
elinden tuttum bir okul çocuğunun
gövdem yaptım kentleri
göğsümde kenetlendi kentin yükleri

Kentlere yakın oturdum
yüzümdeki kentlerle!

(1985)

1. EZGİLENME / Mayıs '85

Sen gittin mayıs'ın ilk günü
ezgiye dönüştü türküler
yürek kuşları öttü kapılarımızda
haftasonuydu yorgunduk biraz da
tembel tembel uyuyorduk yataklarımızda

Gitmiştin, yaşam üşümüştü yüzünde
kavgayı
zulmü
korkuyu
hırakarak
canını getirmek için geriye
dudak getirdi
karınlarını doyurduğun çocuklar

Gittin demek
ilkyaz mı diyelim gidişine.

2. ÖVÜNME / Mayıs'85

Gerçekleri söylerdin sen, çileli şiirin ozanı
— ne de olsa yaşadın zulmü sürgünü —
geçtiğin yolların yarısını alabilsek ne âlâ
tutabilsek öğütlerinin yarısını.

Aradabir sen haklıymışsın ozan, diyorum
keşke biz de yazabilsek zulmün şiirini
şiirini toplumcu gerçekçiliğin

"Adam olacaksın, oğlum
sen ancak
beni dinlemeye dinlemeye"
Son olarak, diyebildin mi oğluna.

Yüzümde kavgaydı A.Kadir
haksızlığa karşı sıktım yumruğumu
sürgün edildim okullardan
yalnız çocuklar el salladı arkamdan
yalnız gözleri bulutlarda çocuklar

Yüzümde zulümdü A.Kadir
acısı bitmeden Çorum, Diyarbakır
Sapanca sürgününün
yasaklandı çalışmam, konuşmam
günle sevişmem
başladı Konya, Adana
Kırşehir sürgünü

Yüzümde umuttu A.Kadir
sabahları tıklardım kapıları
uyanıverirdi uykularından
karınları aç çocuklar
uzatıverirlerdi ellerini pencerelerden
karınları tok girerdiler gecelerine

Yüzümde hüzündür şimdi A.Kadir!

(Zeytin dalı ilişti yakama)

Ansızın kapısını aralarım odasının
serçeler kanatlanır, kaşlarının arasında
şiirdir alnındaki kalabalık
dal dal
yaprak yaprak
çiçek çiçek
bir delikanlıyı yaratır sevinci
otururuz karşılıklı.

Bir çay alırız yüreklerimiz kadar sıcak
neler yaptığımı sorar
hangi kitapları okuduğumu
yanıtlarım.

O an bir türlü silip atamadığım
Yunan düşmanlıkları vardı
beynimin ortasında
—çocukluğumda dedemin aşıladığı—

Odysseus Elitis'in gözleridir O'nun gözleri
yüreği Yorgo Seferis'in
elleri Konstantinos Kavafis'in elleri
göğsünde Yannis Ritsos'un yürek atışları...

Kalkarım günlük güneşlik olur kapılar
dönüşür dostluklara
Yunan düşmanlıkları
beynimin ortasında

—Gündüzlüğüm,
zeytin dalını kim iliştirdi yakana!..

(1985)

(Ellerim uzanıyor Sarayova'ya)

1.
İzzet Sarayliç,
şiirden pek hoşlanmayan magazin tipi bir kıza
okudum şiirlerini senin
belki hoşuna gider de onun
sen de sevinirsin diye
baktım ki kızın
başka yerlerde neon ışıkları altında çalınmış aklı
ne şiir ne sen ne de ben
azıcık olsun gözünde değil kızın
perdesini çektim yüzüme kapanan kent penceresinin
şiire durmuş bir yüzle sana el salladım

— Merhaba, Sarayova'da akşamlar nasıl?

2.
İzzet Sarayliç,
okudum yaralı bir kuşa okudum
Alfons Goto'ya adadığın
Adres Değiştirme' adlı şiirini senin

"Şimdi zavallı
Salermo'daki
kent mezarlığında"

Bir arkadaşım öldü benim de
aynı adı aynı yüreği taşıyan
fakat aynı yazgıyı taşıyamayan
küçücük alnında
çiçek açmamış bir yüzken
gidişi lösemiden

3.
Şimdi o da zavallı
gencecik
soğuk bir karalık giydirilmiş yüzüne
dört yıl önce saklambaç oynadığımız
bir dağ köyünün
adsız kalaycı gömütlüğü'nde.

(1984–1985 [1985])

(Ak hüzün)

Elde mi böyle hüzünleri
sevince dönüştürmek
okudum birkaç kez okudum
solmuş karanfillere su serperek
yirmibirinde ölmüş İvan Goran Kovaçiç
"gömütüm varsın dağların tepesinde olsun"
diyerek

Yirmibirinde de bir ozan ölür mü hiç
güle düşmeden, sevdaya akmadan
yakasına takmadan zeytin dalını

28 Gömütünü görmek isterdim senin
İvan Goran Kovaçiç
şimdi yaz/kış kar mı yağıyor gömütüne
daracık mı sana giden ağaçlı yol
zor mu gelirim sana yirmiüç yaş gençliğimde
kimseler uğramıyor mu gömütüne
göğsünü acıtıyor mu, otlar dikenli çalılar
gülle bezenmiş bir yüzle
gelsem gömütünün başına
dönüp giderken iz bıraksam gücenir misin
— bilirsin ki ozanlar iz bırakmadan edemezler —

Böyle ölümler ki karanfilleri soldurur ellerimde
ak bir hüzün çöker içime
alır başımı günbatımlarına giderim
ağıtlar yakarım gencecik gömütlere
böylesi gencecik ölüler ki
otlarla birlikte büyür gömütlerinin üstünde
yarım kalmış şiirleri

Ah her şiirini okuyamadığım Rüştü Onur!

(1984—1985 [1985])

1. KAYNAŞMA / Haziran'84

Baba sen yoktun
ellerin de yoktu kitapların üzerinde
yazıhaneden dönme evimize getirdim
saçlarında ak güvercinler taşıyan bir ozanı
Abdülkadir Bulut'u

Baba sen yoktun
gülüşlerin de yoktu kitaplar arasında
yazıhaneden dönme evimize getirdim
akıntının arkadaşı bir ozanı
Abdülkadir Bulut'u

Baba sen yoktun
acıları da çağırdım sokaktan
yazıhaneden dönme evimize
konukladım, yakasında karanfiller
taşıyan bir ozanı
Abdülkadir Bulut'u
iliştirdi bir karanfil de benim yakama

Sonra sıcak bir çay içtik
üstüne acıların!

2. AĞIT / Ağustos'85

Nereye yurdu olduğum acılar, nereye
karalar örtünerek Silifke'den, Anamur'dan
oturup Toroslar'ın karlı eteğine
nasıl durcağım ki türkü söylemeden

Çok yol vardı yürüyeceğim, arkadaşlığı olur bunca
sular
gittiğim de gözyaşları çiçek açacak kapılar çalmadığım
daha onca yıl taşırdım bu yüreği Toroslar!
türkülerim vardı yarım kalan değil henüz
söylemediğim

Ey acım şimdi bitti mi duruşmalar
ardından gittiğim sularla arkadaşlığım
akmayacaksam Toroslar'dan gür gür
bu canı bağrına basmayaydın toprağım

Acılar, yurdumuzda yaşatın beni!

3. ANIMSAMA / Aralık'85

Ey yüreğini mıhlı acılara kazıtan ozan!
senden sonra
yakım ve yıkımlardan sonra
kara türkülerin ozanı
Hüseyin Haydar'ı da getirdim
yazıhaneden dönme evimize
oturup yaslandı şiirden göğsümüze

Ey ellerini sıcak denizlere akıtan ozan!
senden sonra
umut ve bulutlardan sonra
kırık ezgiler ozanı
Hüseyin Haydar'ı da getirdim
yazıhaneden dönme evimize
uzanıp uyudu çekyattan göğsümüze

Ozanım!
uyurken sen
daha denizleri tutmamış gözlerle
Torosların eteklerinde
kimler sular nergisleri
Anamur'un toprak damlı evlerinde.

(İnceden gülümseyerek)

Şiirleri konuksadığın için sevdim seni, insanları
ne zaman karşılaştıysak ömrümüzün yolağızlarında
serçeleri uçuşurken gördüm çiçek tomurcuğu alnında
parmaklarının ucunda aktı ırmaklar
gizlice kanayarak
en güzel şiirleri söylemeye çalıştık birlikte

Acıları dost edindiğin için sevdim seni, yıkımları
benzer evlere konuk olduk ordan bilirim
oyuncakları kırık bir çocuğu okşadım
— okşadın
yüreği ezik bir ananın elini öptüm
— öptün
hep aynı uçurumlara koştuk
inceden gülümseyerek

Gülleri takındığın için sevdim seni, karanfilleri
sevi şiirleri çıktı ceplerinden
buluştuğumuzda akşamları
yarım konuşmalarımız oldu daha çok
yarım konuşmalarımız
deneyimsiz sözcükler kanadı, dudaklarının arasında
birbirimize sorduk— Gül mü iliştirsem yakama
karanfil mi —

Tek kişilik çekyatta
aynı yürekle yattığımız için sevdim seni!

(1984)

(Bugün de vüreğim Aydın'da)

"Aydın'ın Kadiköy semtinde serinlemek için
boş sebze kasaları ile gölete giren 8 çocuk
boğularak öldü."

Bıçaklanmış hüzünler çöktü geceye
kapıları zorladı, iç ağlamaları çocukların
yorgunluk uykularından uyandı analar
gözleri yorgundu, yürekleri...
bir nehir gibi boşaldı gözyaşları
hep yorgunluğa yazgılı gözlerden

Çığlıklar ağıt diziyor gecede
bir can bin can sönmüş umut
yüzüyor su üstünde
çiçek ölüleri topluyor analar göletlerden
kanla yıkanmış eteklerine
yine kandır damlayan gözyaşı yerine

— Yavrum! Erol'um!..
— Osmannn!
— Yıl-maz!..
— Erdinç'im, ah Erdinç'im
kör sularda boğulasın diye mi...

Analar!
gömüttaşları mı dikildi göğüslerinize
(ben geldim, yüreğim de yanımda, sekiz çocuğunuz
ben geldim acılarınızı güllemeye)

Anam analarım analarımız
çocukları boğulduğunda ağlayan
çocukları götürüldüğünde ağlayan
çocukları ayrıldığında ağlayan
hep ağlayan
gözleri kan göleti analarımız

Ne zaman gülecek
acıyla perdeli yüzleriniz!

(1985)

(Yüreği sokakta)

Bırakır yüreğini Alyon Sokağı'nda
girer Bursa Sokağı'na
abidir tüm çocuklara, candır
yumuşaklığında kocaman ellerinin
yüzünü okşar yine bir çocuğun

Üçüncü sınıf lokantalarda doyurur karnını
uyur üçüncü sınıf otellerde
üçüncü sınıf rollerde oynar
birinci sınıf yürekle
hep kötüdür, dağdır, ısırgan olur dostluklara
oysa tepeden tırnağa yürek
tepeden tırnağa acımak
tepeden tırnağa dostluktur
gerçek yaşamında

Omuzumda dinlendirir ellerini
der ki bana: "Sokaktayım! "
tokalaşırız, kuş cıvıltıları siner ceplerine
bir denize açılır gibi açılır sokağa
kırsoylu bir yürek takılır arkasına

O' otel odalarındadır şimdi
ah yüreği sokakta!

(1985)

(Yanımızda)

Gelirsin
başlar dille ısınan konuşmalar
maçlardan konuşulur
pazarlardan
ilkyazlardan
aşklardan

Gelmezsin
tek sözcük bile ısınmaz yatağında
üşür konuşkan yerlerimiz
karlı
tozlu
buzlu

Hep yanımızda olsan
inan hiç üşümezdi dostluklar!

(1985)

KARIMA MEKTUP

Ben,
alacakaranlığında son sabahımın
dostlarımı ve seni göreceğim,
ve yalnız
yarı kalmış bir şarkının acısını
toprağa götüreceğim...

Nâzım

Zurafa Sokağı'nın
duvağı kanlı gelini
Fatoş'a söylendi bu şiirler

Fotoğraf: Mehmet Bayar

— Acılar ülkesinin neresinde doğdun?
— Ortasında ozan ortasında
— Fatoş gerçek adın mı?
— Göbek adım hem de
sakın Fato deme
— Nereye kadar okudun?
— Okumak mı?
Hayat okulunda okuyorum
fena mı
bu okul
belki ömür boyu sürecek
— Baban annen sağ mı
kaç kardeşsiniz?
— Babam sağ, ama benim için ölü
annemin hayatı meçhul
beş yıldır kardeşimi göremiyorum
yüreğim buzdan ölü
— Kaç yıldır acı uyur yatağında?
— 13 yaşından beri...
— Zorbakaranlığa nasıl düştün?
— Mersinde düştüm
beni düşüreni seviyordum
esrarlı sigara içmiştim
ayıldığımda randevu evindeydim

— Acıya küpeli misin?
— Bu ayın ortasında küpeli olacağım
yani kanunen damgalı
— Evin barkın var mı
kansız başını sokacak?
— Evim, hiçbir şeyim yok
otelde kalıyorum
güneşimi karalayan
pezevenklerim var
—
— N'olursun başka da soru sorma
hep simsiyah cevaplar akar
dudaklarımdan ağzıma.

(1985–1986 [1986])

Uzat ellerini gözlerim konuşsun seninle
bu kaçıncı deli gece
bu kaçıncı yaralı gündüz
üstüme azarlanmış bulutların çiği düşüyor
mahzun gençlik fotoğrafım kandenizinde

Fatoş'um
şimdi hangi zorbanın pençesinde

Kır çileği gibi öpülmemiş yerlerini sakladın
bırak öpeyim —korkma incitmem dudaklarını
bırak bir çeyrek daha kalayım yanıbaşında
sensizliğim yürüsün damarlarına
canım kanamış gülücüklerinin fotoğrafını çekmek istiyor

Fatoş'um
şimdi kaçıncı acılar merdivenini çıkıyor

Zorba kentleri dolaşıyorum
adım-soyadım kimliksiz
gölgemi ak sulara bıraksam yitip gider
seni karanlık sokaklara sordum dün gece
yanık türkülerim ara sokaklarda eridi, sevdasız

Fatoş'um
şimdi hangi yolağzında yapayalnız

"Bana aşık olma" dedin, hiç çekinmeden
birden düşlediğim mavi yarınlar silkindi üstümden
bilsen kaç ağılı kurşun saplandı yüreğime
sevda sürgünlerimi koparıp attın
gencecik çağımda

Fatoş'um
şimdi hangi gönül balıkçısının ağında.

(1983)

Ağlarsın diye gül aldım gelirken
inanmazsın ağladım
güle düşürdüm gözyaşlarımdan
gülü de gizledim polislerden
kapıdan girerken

Tutuklanırsam sakın ağlama
güle gözyaşı damlatmak
yasakmış bu sokakta!

(1984)

SEVDAM AĞILIYOR KENDİMİ

1.
Hüznüme bıçak saplanıyor
türküsü bulutlu akşamlarda
yükleniyorum sana kamçılanan tüm acıları
yüzümü kurtaramıyorum
zorba kentlerin gölgesinden
alnında yırtıcı kartalların tırnak izleri
/ yitiyorum

Sen ki "alıştım" diyorsun
"bana bağlanma" diyorsun
yüreğime sarmaşık gibi sarılıyor yüreğin

Yüz-göz oluyoruz
duldama sığınıyor yarası savrılmış gülücüklerin

2.
Çıkmaz sokaklar iniyorum
yüzüme savruluyor kelebek ölüleri
göğsüme yaslanıyorsun —uykusuz, yorgun ve yaralı—
ah göğsüme bırakıyorsun pençelenmiş sıcaklığını
içime oturuyor kanamış gülücüklerin
/ parçalanıyorum

Sen ki "kader bu" diyorsun
"beni sevme" diyorsun
parça parça iniyor
kirpiklerinin üstüne kadar hüzünlerin

İçli-dışlı oluyoruz
göğsümü acıtıyor mosmor sevda sürgünlerin

3.
Aklığım yazılsın istiyorum
alnına yazılmış karayazgının üstüne
yakana takıyorum, gözlerimde okunan
güz sıcaklığı erinçlerimi
yüreğimde filizlenen sevdamı nakış nakış yüreğine
Sözleşmeli saatlerimiz doluyor
konuşmuyorsun, kapımız çalınıyor
/ yıkılıyorum

Sen ki "sana yâr olamam" diyorsun
"ç ı k a m a m" diyorsun
elimde değil, ortasında bırakıyorum seni
kent yangınlarının

Sarmaş-dolaş oluyoruz
kanıma karışıyor kapkara acıların

Sevdam ağılıyor kendimi!

(1984–1985 [1985])

Gel, bu akşam öpmeyelim birbirimizi
senin dudakların yaralı, benim yüreğim
öpersek kanar yaralı yerlerimiz

Gel, kaçırayım seni bu gece
vesikalı yaparlar seni de namussuzlar
onca borcun altına sokarlar bir imzaya

Bak, yine sokaktayım
kirpiklerime kadar yürek
tırnaklarıma kadar acımak
sen yine vitrindesin ne anladık

Deniz toprak emiyor
ayaklarımın altından!

(1985)

Yine yıkılıyor umutlar kalesi yüreğimin
zorba ayaklar, koyu gölgeler geziniyor
sevda surlarımda
kasırgalara tutuluyor en yumuşak yerleri yüzümün
ah ezinç çiçeğim! kirpiklerimin ucuna sığınıyorsun
yaralımsın/ acımsın

Yalnız bir zorba beş kafalı gergedan oluyor sana
gelirken
kinini, hevesini, hırçınlığını ve gölgesini
taşıyor yedeğinde
cankörpecik yerlerini kanatıyor
tırnakları ağı saçan kartalların
ah ezinç çiçeğim! göğsümün kuytularına
gizleniyorsun
şiirimsin/ kimliğimsin

Ben geliyorum sana, acılarla esmerleşen bir yürekle
ben geliyorum yaralı yerlerini de arala
beş kafalı gergedan değilim korkma
yarım adam da olamıyorum
başımı bile koyarken dizlerine

Ah! iç cebimden bir gül daha düşürüyorum yatağına
bir karanfil de avuçlarına saçlarımdan
her gelişimde

Zurafa sokağının duvağı kanlı gelini
yüreğim kanıyor seni!

(1985)

ACILAREVİDİR SENİN EVİN

1.

Yaşamın gül yüzlü askısına
yüreğini asandın ah canım
sıcacık ve yumuşacık ellerin ki
buz tutmuş şimdi
— kavruk yüreklere ıtır çalmıştın —
acılarevinin daracık odalarında
sen ve de masmavi umutların

Masmavi umutların ki
onların da üstüne kırağı çalınmakta
mutluluk köprüsünden
mutsuzluğu çekiyorsun siyah bir iple
Ah canım siyah bir iple
koyusiyah bir mutsuzluğu

2.

Kostümlerin bulunduğu odada yatıyorum
yatıyorum diyorsam da resmim ayakta
badanası çökmüş duvarlara asılıyor hüznüm
duvarlar ki senin gözbebeklerinden desenleri
ah canım yatıyorum diyorsam da
uyuduğum yok bir türlü

Acı ve hüzünlerinin sancısıdır beni ayağa kaldıran

3.

Ah şu Alageyik!
yıkılası Zurafa seni
çıkmaz sokağı oldunuz, acılarımın şiirlerimin
ey ozan hani sokaklar taşırdı insanı
oysa benim şimdi taşıyan sokakları

4.

Karanlıklara girip çıkıyorum, acılı karanlıklara
gündüzlü bakışlarımla
her girişimde sevgi ölülerini topluyorum
acılarevinin
yaralı çıkıyorum, hep yaralı çıkıyorum
karanlığa açılan kapılardan

Artık ilkyaz da tufandır içimde sonyaz da!

5.

Bil ki erinç çiçekleridir
sana her gelişimde getirdiklerim
aynadaki gülümseyişim
ve yatağına bıraktığım bir gül
bunun ilk belirtisidir

Seni seviyorum!..

6.

Ey yaşadığım kentin acı körpesi!
kaç kurtul diyorum sana
bırak bir yakan zalimlerin elinde kalsın
kanlı gelinliğini birlikte örteriz
yaşamın umut başlıklarına

Yeter ki bırakma yüreğini
acıların bile söz geçiremediği
soğuk mermerler üstüne

7

Ah canım, ancak böyle bir karar
biraz olsun dindirebilirdi acılarını:

"İl Fuhuşla Mücadele Komisyonunun
23.10.1984 Tarih ve 614 sayılı
Kararı ile Asayiş Şubesi Kısım
4 Amirliğince 30 gün süre ile
kapatılmıştır. 29.10.1984"

8.

Acılı bir karanlıktan çıkıyorum
senin olmadığın bir acıdan
senin bulunmadığın zorba bir karanlıktan

Fotoğraflarım fırtınada!..

(1984)

"NİÇİN AĞLAMAYIM NİÇİN GÜLMEYİM"

İnmişti bu can Alageyik Sokağından
bir türkü çalınmıştı korsan kasetçilerde
bir türkü söylenmişti korsan yüreklere
korsan ve zorba ellere...

— — — — — — — — — — — — — — — —

Yine o türkü çalınıyor
o türkü çalınıyor o sokakta
çalındığı da yok
çoktan geçti modası da
bana öyle geliyor yalnızca:
"Niçin ağlamayım niçin gülmeyim
Deli gönül bir sevdaya bağlandı
Özü şirin sözü şirindir yârin
Gamzesi ok kaşı yaya bağlandı"

(1985)

GÜL ACIM

Gülüşlerim kırılır gidişlerinle
sokak aynalarında görürüm hüzünlü fotoğraflarımı
oyuncakçıya koşan çocuklar geçer yanımdan
arkandan bakışlarımı yürütürüm
çocuk koşuşmalarıyla
kirpiklerimin ucuna iner kentin perdeleri

Bekleyişlerim olur zamansız
kuş gölgelerinde otururum parkların
bakışları kentdışı birileri gelir yanıma oturur
konuşur gibi olurlar senden
tanış sesler duyar kulaklarım
kalkıp giderler, inanmazsın budanır sevincim

Kuruyan gözyaşlarım da ağlar gelişlerinle
hep bir gül olur elimde yüzün gibi solgun
ellerimde karıncalanır yasaklar da —
okşayamam yüzünü bir türlü
ancak erincim ilişir, bir gül gibi saçlarına

Adıma özdeş adlar koyulur yalnızlıklara
belki ondandır gül acım
gidişlerin de ağlatır beni gelişlerin de.

(1984)

Gitmiştin
bulutlar çökmüştü alnımdaki göklere
— kapkara bulutlar —
en çok şiirler ağlamıştı gidişine
bilirdin ki ben şiir demiştim her çocuğa

Gittin
kuş kanatları döküldü alnımdan
— kanlı kuş kanatları —
sokakları bastı zorbakaranlıklar
biliyordun ki ben sokaklar demiştim
sana gelen yollara

Gidiyorsun
fırtınalar kopuyor alnımda
— korkunç fırtınalar —
arkandan kentler de talan olacak
bilirsin ki ben kentler demiştim yüzüme

Canım
geldiğinde n'olur bir daha gitme
her gidişin zamansız ağıt yakmadır bende.

(1984)

KUŞ ACIM

Sana geldim, ağzımda kırılmış sözcükler
durul bak benim demirkapı arkasındaki
yüreğim kirpiklerimin ucunda ve yumuşacık
yine sırtımda bıçak sokan yükleri kentin
acı körpem
— körpe acım
nedensiz de olsa bağışlayacak mısın beni

Koşaraktan mı geldim yürüyerekten mi sorma
geldim işte yanıma alarak hüzünlü fotoğraflarımı
inan hiçbir şiir bırakmadım duraklarda
her şiir bir çocuktur dedim, her şiir
gül acım
— acı gülüm
sağalmak istiyorum, yarama saracak mısın yaranı

Nasıl bir yürekle gidilir ki
yangın ortasında bırakarak bir canı
kentin acı körpesi Fatoş dediydim sana
acılarevi dedim yaşadığın vesikalı bataklığa
acı kuşum
— kuş acım
yine salacak mısın ozanını sokaklara

Öldürmem yakındır kendimi
her olayın sanığı yapıyor beni sevdam!

(1985)

YOKLUKLARINDA

Yokluğunda yürümüştüm Karaköy'den Beşiktaş'a
hırçın zorbalar geçmişti yanımdan
benimse gözlerimden sen geçmiştin kanayarak
geçmiştin ya kan damlamıştı gözlerimden
yüzüm sürülmüştü kentlere

Yokluğunda yürüdüm Karaköy'den Ortaköy'e
üç-dört kez gitti geldi dolmuşlar
benimse sevda ırmakları aktı içimde
sevda ırmakları ya akarken canevimi delen
yüreğimi düşürürken kentlere

Yokluğunda yürüyorum Karaköy'den taa
Baltalimanı'na
son turlarını tamamlamak üzere otobüsler
benimse sevdam kanatlanacak içimde
sevdam ya kanatları kartal tırnaklarında budanan
birazdan serilecek zorba kentlere

Kuş acım!
acımasız zorbalar götürüyorlar seni kara kentlere
ben taşınıyorum artık içimdeki ak kentlere.

(1985)

"bilirim aynı ırmakta yıkanılmaz bir kere bile"

Gül olmasa da elimde
anlamadın elim bir güldü her gelişimde
elim her zaman bir çocuğu okşar gibi sıcak
sıcaktı hüzünlerini her okşamalarım
sıcaktı ağlamalarım...

Eridim bittim sokaklarında
sokakların ki kurşun ezmeliydi
ağılıydı
söylemedin!

Bir daha girilmez çıkılan karanlığa
yürünen bir sonraki yol
daha aydınlık olmalı bir önceki yoldan
artık Hüseyin Alemdar da geçmez o sokaktan!

(1985)

KAN KURŞUNDAN SİLİNİNCE

Uçakları ne edeyim
Gökkuşağı gönder bana
Senin olsun süngülerin
Gül dikeni yeter bana
Kan kurşundan silininee
Kardeş olur eller bana

Ülkü Tamer

Uzakta yakında
çoluk çocuk
tüm kardeşlerime

Omayra'nın yüzünde insanlığın çaresizliği okunuyor

Umutları zarfladım o çocuğa
(aramızda altıbin kasaba vardı belki)
gün üstünde tanışmadan ikimiz
tutmadan ellerimiz birbirini

Sevinçleri zarfladım o çocuğa
(aramızda altıyüz kent vardı belki)
alınlarımız değmeden birbirine
aynı bulutlar yağmur taşımadan yüzümüze

Güzel olan herşeyi zarfladım o çocuğa
(aramızda vardı belki altmış ülke)
yarın aynı dünyayı paylaşsınlar diye
çocuklarıyla ülkemin
aynı bulutlar yağmur taşısın diye yüzlerine

Yalnız acı'yı göndermedim o çocuğa
sakat büyümesin diye yarın!

(1985)

1.
Sönmüş bir yanardağdın sözde Nevado del Ruiz
eteklerinde çiçek toplardı çocuklar
kuşlar yavrularını uçururdu
menzilinde
dörtyüz yıllık uykun gözüne batsın Nevado del Ruiz

2.
Pusudaydın demek Nevado del Ruiz
pusuda umudu göğertmeyi de yaşattın bize
volkanda tohumu çatlatmayı

Gül yüzlü çocuklarımız vardı
minnacık elli
henüz kendi ak sularımızda bile
yüzdürmeye kıyamadığımız
çocuklarımız

Ah bizden önce başladılar yüzmeye
senin kül ve çamur yutağı denizinde

3.
"Babacığım kurtar beni!
kurtar babacığım
çamurlar götürüyor beni!.."

Çamurdan evler yapardı çocuklarımız
Çamurdan kayık yapmamışlardı hiç.

4.
Bir kül kenti oldun Armero
çiçeklere dokunmaya kıyamazdık parklarında
gökten ateş yağdı üstüne
çamur ve lav tadı karıştı suyuna

Armero!
Armero!
Armero!

üşütme çocuklarımızı kucağında
daha doyasıya öpücüklerimiz
çiçek açmamıştı yanaklarında.

5.
Ürkek alıştırmamıştık onları
kuştüyü yastıklarda delerlerdi uykularını
güvercin sesleriyle uyanırlardı sabahları
Hiroşima'lardan bile söz etmemiştik onlara
sayfalarını yırtmıştık kitapların
okumasınlar diye kitaplardan

Yastıkları kan çamurunda yıkandı şimdi
sesi ikiye bölündü çoğul güvercinlerin
yeni bir Hiroşima okundu kitaplara.

6.
Armero bir kent değil artık
ağlayan yeşil bir gömütlük!

(Kasım'85)

KARA AFRİKA

Uzaksa bana Kara Afrika, ellerime yakındır
yakındır dünün açlığa bugüne ve yarına
benim değilse bu yürek, göğsüm acıyı taşımalıdır
üşümüş acıları ısıtabilmeliyim ayrıca

Uzaksa bana Kara Afrika, gözlerime yakındır
geceleri yüzlerini örterim karınları aç çocukların
hep yaralıdırlar, düşe düşe yürürler uzanan ellerime
ah! yürürler de içine kanlı kum kaçırırlar gözlerimin

Bana uzaksa Kara Afrika, yüreğime yakındır
acıyı göverteceksе beş damlası kanımın
ve cana can katacaksa beş çaykaşığı cansuyumun...
Yeter ki tek bir çocuk bile sakat büyümesin

Ey kanımın ülkesi Kara Afrika!
sesim türkü söyledikçe yakınım sana

(1985)

İÇİNDEKİLER

SUNU YERİNE 4
BENİM ANAM HEP AĞLARDI 5
Yıkım 7
Yaralı 8
Yükler 9
Yüzümde Taşırken 10
Bir Çocuğa Ağlamıştım 11
Bekle Pencerede 12
Küçük Susmalar 13
Yavru Kuş 14
Tutukluyum 15
O AKŞAM NOSZTALGİA KAHVESİNDE 17
Kentlere Yakın Oturdum 19
A. KADİR İÇİN 20
1. Ezgilenme 20
2. Övünme 21
3. Yıkılma 22
Cevap Çapan 23
İzzet Sarayliç 25
İvan Goran Kovaçiç 27
ABDÜLKADİR BULUT İÇİN 29
1. Kaynaşma 29
2. Ağıt 30
3. Anımsama 31
Tahsin Bakırtaş 32
Ölü Çiçekler 33
Yadigar Ejder 35
Avni Turan 36
KARIMA MEKTUP 37
Acının Kızıyla Konuşmalar 39
Sevda Yontusu 41
Güle Gözyaşı 43
Sevdam Ağılıyor Kendimi 44
Yaralı Yerlerimiz 46
Ezinç Çiçeğim 47
Acılarevidir Senin Evin 48
"Niçin Ağlamayım Niçin Gülmeyim" 51
Gül Acım 52
Zamansız Ağıt Yakmalar 53
Kuş Acım 54
Yokluklarında 55
Son Ve Kan Şiir 56
KAN KURŞUNDAN SİLİNİNCE 57
Kuş Göndermek 59
Armero Ağıtı 60
Kara Afrika 62

Broy Yayınları: 11 • İlkyapıtları Dizisi: 1 • Broy Şiir Yayın Merkezi, Vilayet Han, 205, Cağaloğlu - İstanbul, 526 20 39 • Yönetim Müdürü: Emin Yılmaz • Yayın Danışmanı: Nesrin Arman - Seyyit Nezir • Kapak Baskısı: Reyo Basımevi, 520 55 42 • Dizgi-Baskı: Kent Basımevi, 528 08 15 • Cilt: Dostlar Mücellithanesi, 526 59 40

Şiirimizin yeni ufuklara doğru yönelmesinde genç şairlerimize de önemli bir sorumluluk düştüğü, bilinen bir gerçek. Genç şairlere olanak sağlama, şiir okuru ve şiir karşısında sorumluluk duygusunu güçlendirme amacıyla tasarladığımız *İlk Yapıtları* dizisinin ilkinde, Akademi Kitabevi 1985 Şiir Ödülü Seçici Kurulu'nca "mansiyon" verilen Hüseyin Alemdar'ın ilk şiir kitabını okurlarımıza sunuyoruz. Aynı seçici kurulun üyelerinden Kemal Özer, Hüseyin Alemdar üstüne değerlendirmesinde şöyle diyor:

"Hüseyin Alemdar'ın şiiri, ilk bakışta hemen göze çarpan birkaç özelliği bağrında taşıyor. İmgelerle yazma çabası diyebiliriz bunlardan birine. Bir başkası, yazdığıyla yaşadığı arasındaki yakın ilişki. Üçüncü olarak da, alttan alta kendini duyuran bir ses, bir ritm esintisi. Özetle söylersek, yaşadığını imgelerle düşünebiliyor, imgelerini bir sesin, bir ritmin oluğundan akıtabiliyor.

Açık yürekli, konuşkan, yaşamı her yönüyle kucaklamaya hazır bir ozan Hüseyin Alemdar."

Kemal Özer

400 TL
(KDV. dahil)